

16 НАМЕНТА:

Възприемъ 6 м. — 7 а.

Възприемъ . . . — 14 м.

Брой 13 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАН

Издаванъ по-понеделникъ, сряда . . . 251

Градската библиотека

Ва.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на кв. 44

Адресъ:

Дирекция на в. „Добруджа“
градъ Бабадагъ.

Ръкоп. не се връщатъ назадъ

Открийте душата си! — Прѣговоритѣ съ Ромъния. — Чуждия и нашия п . . . Добруджа. — По прѣговоритѣ за миръ съ Ромъния. — Положението въ Русия. — Конгреса въ Москва ратифициралъ мирния договоръ — Холандия приема ултиматума на антантата. — Разна Добруджа. — Хроника и пр.

Н. Голдоровъ

Открийте душата си!

Прѣдъ насъ сѣ извѣстилиятъ на подпрѣседателя на Народното сѣбрание г. Д-ръ Момчиловъ, единъ отъ членоветъ на нашата делегация въ Букурещъ, направени въ заседанието на камарата на 15 того. Той заслужаватъ да бъдатъ тукъ дословно цитирани. „Драго ми е да съобща, че азъ се връщамъ отъ Букурещъ съ пълното убѣждение, какво по сѣверната граница България ще получи пълно удовлетворение. Цѣла Добруджа ще бъде българска. При водене на прѣговоритѣ, българскитѣ делегати бѣхъ доволни отъ поведението на съюзникитѣ ни. Когато Ромъния се колебае, нашитѣ съюзници и дадохъ да разберѣ, че ще продължаватъ настѣпленieto си и по такъвъ начинъ и заставиха да приеме съюзникскитѣ условия на мира.

„Даме Фелдмаршалъ Макензентъ, за негова честъ, концентрира войски — настѣплено — прочае. Ромъния, безъ да получи за това нареждане отъ Вердигъ. Той лично ми каза, че иска съ това да свърши започнатото свѣтло дѣло и своята кариера на Балканитѣ. Той искаше също очудването си, какъ България въ продължение на 40 години е мѣлчала за Добруджа, този чисто български кѣтъ“.

„Азъ виждамъ гадачата на България на сѣверния фронтъ завършена благополучно. Отъ прѣговоритѣ въ Букурещъ България ще излѣзе съ цѣла Добруджа безъ за това да даде каквито и да е било економически облаги комуто и да било и безъ нахвърляне на нейния суверинететъ. Имайте търпение, повече вѣра въ съюзникитѣ ни и въ щастливата звезда на България“.

Отъ друга страна, обаче ний наблюдаваме, особено въ последнитѣ дни, една бѣлжита нервност въ нашия печатъ. Тая симптоматична тревога лесно се обяснява. До като ний слушаме успокоителнитѣ извѣстия на нашитѣ управници, не рѣдко се случва азъ съюзникскитѣ страни да повѣва единъ студентъ лѣхъ. Вчера, „Танитъ“, „Торджумани Хакичатъ“, „Тасфири-Ефилъ“, а днесъ „Сабакъ“ и „Лайпцигеръ Тагеблатъ“, макаръ и съ не малка перфидностъ, разискватъ въпросътъ за прѣдстоящия миръ на Съюза съ Ромъния. За нѣкои швейцарски и холандски вѣстници да не говоримъ; тѣ не изразяватъ мѣткитѣ на съюзнитѣ народи, което днесъ за България е едно отъ най-цѣнитѣ, защото говори за поставката на въпроса за Добруджа между насъ.

Ишката министерска криза и прѣустановяването на прѣговоритѣ въ Буфта Мотрочени и заминаването на Маргилманъ при ромънския кралъ дойдохъ да засилитъ още по вече тая нервностъ между българското общество, което вижда, че нѣщо скърца въ колата. А понеже моментитѣ, които днесъ съюзитѣ аржентинска сѣ твърдѣ важни и сѣдбоносни, всѣки си задава въпроса, до-къдѣ сме достигнали въ разбирателството си. Въ съзнание на това, ний не може да не се тревожимъ и отъ най-малкия признакъ, че не всичко върви тъй, както би трѣбвало и както желаемъ.

Изясненето на спената мѣсто Маргилманъ, не е отъ дребно значение. Той ромънски държавникъ, който не бѣ чуждъ на кампанията противъ своя кралъ и който се откажа въ 1916 година отъ до-

броволното заточение въ Молдова и се рѣши да остане непосредственъ свидѣтель на падението и позора на своето отечество, не отива въ Янгъ, за да печели царски благоволения и милости, нито пъкъ да прави приятни срѣщи съ ония, спрѣмо които неговитѣ думи бѣха злѣчни и мѣстати. Маргилманъ, както долавяме отъ букурещкитѣ вѣстници, излизайки подъ особень режимъ, отива при кралъ Фердинандъ, за да го събѣтва къмъ искреностъ и примиримостъ съ Централнитѣ държави, за да се спечели особено благоволенieto на Германия. Той счита, че това е единствения пътъ за спасението на неговото отечество отъ тежката криза и за излизането отъ нея по-малко оранено. Дали, това става за смѣтка на ректификацията или економическитѣ концесии? Ний не вѣрваме. Печатитѣ не току тъй лансира слухътъ, чи тия жертви не сѣ особено чувствителни за Ромъния. А расковничето е другадѣ. „срѣщу рѣженъ се не рита“. И за това Маргилманъ, Карлъ и Балдиванъ се опитватъ другадѣ да добиетъ благосклонното разположение. Ний ли това вече връзка съ извѣстието, че Ромъния, особено упорствува въ жертвуването на Добруджа, които счита за една непоносима загуба? Ний мислимъ, че тамъ именно се срѣщатъ нашитѣ мѣткитѣ.

Ромънскитѣ политици бързатъ да използватъ междусъюзникскитѣ вѣкове „вѣрностъ за вѣрностъ“, смислитѣ на които тѣ добръ разбиратъ. Па и нали се каза, че отстъпването Добруджа на съюзитѣ въ прѣдварителния миръ било симптоматично, а не случайна фраза. И тѣ дигатъ вече своя тонъ — единъ за непоносимата жертва съ отстъпването Добруджа на България, а други съ засилването кокетированията съ Германия, за да бъде омилостивена спрѣмо отечеството нѣхъ, което било изпаднало въ много тежки условия за прѣговаряне. Сврѣхъ всичко това, като вънецъ, се яви и министерската криза въ Янгъ. Намъ се вижда съвсѣмъ смѣнно извѣстието на първия ромънски делегатъ по прѣговоритѣ Аржентоно, че падането на кабинета Авереску е резултатъ на вътрѣшна политика. Днесъ за Ромъния, има единъ единственъ важенъ въпросъ, който може да катурва министерствата, той е условията на съюза за съключаване на миръ, прѣдъ който всички вътрѣшни въпроси блѣдеятъ и нѣмеятъ. Въ пѣти на тия прѣговорници на истината извѣстия, ние не бихме се очудили да срѣцнемъ и друго още по интересно комунико, че заминаването на Маргилмана за Янгъ е било наложено отъ вътрѣшно-политически причина. За всички, които иматъ умъ да мислятъ, е по-вече отъ явно, че министерската криза въ Молдова е въ тѣсно единение съ прѣговоритѣ за миръ съ Ромъния. Но не тукъ е опасността за България Вънъ отъ кризитѣ, има нѣщо по-тайно, или да се изразимъ по-ясно, нѣ каква игра. А това насъ силно безпокои. Ние не можемъ да се въоръжимъ съ онова търпение, къмъ което ни призовава нашия прѣвъ подпрѣседателъ на камарата. Ний виждаме, че има още доста набрано електричество на българския политически хоризонтъ, което иска много грамоотводи. Патили и другъ пътъ, ний много оправдателно се явяваме съ извѣстна минителностъ, наклон да виждаме все злото. Това никому не трѣбва да се зловиди. Ний живѣемъ съ своитѣ национални идеали, за тѣхъ нѣмъ и надъ тѣхъ треперимъ, както майка надъ собственото си дѣто. Всѣко вонещо полъхване ни норвира и силно безпокои.

Тия тревоги се нуждатъ отъ разсѣиване, за

да пѣма мѣсто на съмнѣнията. А това може да стане, като се заговори по-открито, безъ колебание и думислие. Чуваме ли ний неприятни мѣткитѣ отъ Цариградъ и Лайпцигъ, нашата душа пѣма да се успокои отъ вѣлнени. Врѣме е вече да се заговори по въпроса за Добруджа и отъ другитѣ официални мѣста на по-ясенъ тонъ и то съ факти. Нашия съюзъ само ще спечели отъ това и нищо нѣма да загуби. Той още по-здравое ще се заякчи когато отъ хоризонта изчезнатъ и най-малкитѣ бѣлжии за съмнѣния. Тогавъ нѣма да сме свидѣтели на оназ нервностъ, която днесъ души нашия печатъ. Ний искаме да замрѣ въ душата на всѣки българинъ, свободенъ или войникъ, всѣка помислъ за подозрѣние въ чувствата на нашитѣ вѣрни съюзници спрѣмо България по въпроса за бъдещата сѣдба на нашата сѣкпа родина — Добруджа, плътъ отъ плѣтитѣ ни, кръвъ отъ кръвта ни. За нея нѣмъ българскитѣ славни герои, ако потрѣба, за нея ще умрѣмъ и ний. Това е нашата послѣдна кѣтва.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Вѣстникъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия
за 21 III. 1918 г.

Македонски фронтъ. На Червената стѣна въ завод на Черна и въ Мъглевско артилерийската стрѣла отъ дѣлѣтѣ страни отъ вѣрме въ вѣрме се засилва. Източно отъ Вардара и по долното течение на Струма разпрѣскаме съ огненъ аржентоно усиленъ английски пѣхотини и конни разузнавателни отдѣления. Въ долината на Вараръ оживена неприятелска аеропланна дѣйностъ.

Добруджански фронтъ. Примиренето продължава.

Съюзникески свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Между крайбръжнето и канала Лабасе — оживена разузнавателна дѣятелностъ. По нѣкои мѣста на фронта усиленъ боева дѣйностъ. При Вердигъ, оживенитѣ огненъ бой продължава. Артилерийскитѣ на дѣлѣтѣ страни изразходватъ голѣмо число мунитии. При гората Паросъ неприятелъ развила силна дѣйностъ. Въ секторитѣ Бламентъ и Баденне — оживена дѣйностъ отъ страна на французската артилерия.

Отъ другитѣ военни театри нищо ново.

Въздушни боеве.

Цариградъ. Неприятелскитѣ аероплани, които хвърляха бомби надъ Касторъ — Палестинския фронтъ бидоха принудени, чрѣзъ противопропеланния оръдия, да слѣзатъ. Аеропланитѣ, обаче, слѣдъ слѣзането си бидоха засадени отъ екипажитѣ нѣхъ.

Г. Голдоровъ

Прѣговоритѣ съ Ромъния

Не остава вече ни пѣта мѣсто за съмнѣния, че пѣла Добруджа ще бъде българска. Съ вѣлнение отъ сега чакаме блазата вѣстъ, която ще ни донесе окончателния миръ, защото е голѣма печалбата за България съ тоя родеатъ кѣтъ, по много същественни етнографически, исторически и стопански съображения.

Приключването на една война не е лека работа. Споменитъ за 1913 г. нека бъде въ ума на всѣкитѣ отъ насъ, за да не се поддава никой на лѣжяни вѣлнени. Въ близкия щастливъ край за Добруджа да аѣма нито каква съмнѣние, колкото и каквото да става наоколо ни.

Настѣна, по вътрѣшни причини, кабинета на

Авереску въ Липс е подал оставка. Преговорите само за един момент се спрѣха по съображения, че помощниците на ромѣнските делегати са обезсилени, но никакъ всичко друго върви по реда си, до като новото правителство се състави и прати делегатите си.

Може би, само по технически съображения съ двата дни да се продължава срока по прелиминарния миръ за сключването на окончателния. За други допускания и предположения и дума не може да става. Врагът ни е въ рѣдѣтъ безпомощен. Никой отъ съюзниците нѣма интересъ да го изпуща да ни разиграва съ нескромни и чести крави, но истинна е, че нѣма защо до педантизъм да бъдемъ прирѣкани къмъ побѣдени.

Макаръ явниятъ извѣстия да обясняватъ кризата съ вътрѣшни причини, ясно е, че въ действителностъ тя е въ връзка съ ликвидацията на войната въ Букурещъ. Не бива да се забравя, че тамъ съ повлечената много стара и нова въпроса, които искатъ връме за едно радикално разрѣшение. А което е най-необходимо за Ромѣния, за днешния резултатъ, който сама си докарва съ лангетата и глупостта на всички свои политически течения, сега пакъ всичкитъ тѣя течения ще трѣбва да одобрятъ и приематъ тоя резултатъ. Въ Липсъ едва ли има нѣкой да не приеме, дори съ относителна-разтукъ базитъ въ прелиминарния миръ за териториалнитъ и економическитъ отстъпки отъ страна на Ромѣния. Но, може би, мажнитъ политикани на оная частъ отъ властѣ, които остана въ Букурещъ, все си е мисляла, че съ подмалвания и прикритици за бъдещи вѣнски игнориратъ прѣдъ нашитъ съюзници би могло да откачи и спаси нѣщо. Прелиминарниятъ миръ отрѣзва кризата на тѣя букурещки надежди. Съюзнитъ делегати, като единъ човѣкъ, се проявиха въ прѣдизвиканото на съюзнитъ желания, които попариха букурещкитъ консерватори. Намомнитъ прие всичко. Сега е реда на хитрия и мазенъ Букурещъ. Както гласятъ свѣденята Маргеломанъ е замислялъ да състави кабинета, на който е вече назначенъ за министъръ-прѣдседателъ. Срокътъ за окончателния миръ е продълженъ до 22 т. м. Съюзитъ е непоколебимъ и неподатливъ на кризитъ. Той не допуска да го разтакатъ властѣ съ своитъ кризи. Врѣмето ни е скъпо. И за новата ромѣнска властъ стои въ скитѣ стари прѣдложения съ двата изхода: или миръ безъ протакане, или война. По тоя начинъ всѣки застава на мѣстата си въ прѣговоритъ. Ние прѣговаряме съ ромѣнитъ, а не тѣ съ насъ.

Нашитъ основания по това се коренятъ въ публичнитъ извѣдания на г. Момчиловъ, единъ отъ българскитъ делегати, които той на 15 т. м. е направилъ въ Народното събрание. Въ неговитъ думи, казани прѣдъ лицето на цѣлия народъ, ясно се чете категоричността на мисълта му.

При тѣя дѣла и двусмислени рѣчи на г. Момчиловъ, който е ималъ възможността да слѣди развитието на прѣговоритъ непосредствено, като делегатъ, пакъ неговото положение като подпрѣдседателъ на Народното събрание, за насъ и за послѣдния български Тома не може да има повече отговори на терзающия въпросъ за Добруджа, че та ще бъде наша и само наша.

А което е най-важно, при окончателната ликвидация съ добруджанския въпросъ, както гласятъ заключителнитъ думи на г. Момчиловъ, достойнството на България като независима държава нѣма да бъде нахвърлено, гдѣто ще рече, български суверенитетъ надъ тая областъ ще остане непокътнатъ и при задоволителното разрѣшение и на свързанитъ съ нея съюзнически и ромѣнски търговско-стопански интереси. Това е най-шастливото и радикално разрѣшение. Ние винаги сме твърдили, че крупнитъ жертви въ хора, които дадохме и рискуватъ, които посиде прѣзъ есенята на 1916 година, са доволно голѣми и напълно основателни да искатъ и очакватъ такъвъ единъ край. Защото за насъ добруджанския въпросъ е не само териториаленъ, за просто колонизиране на своето свѣрхнаселение, което

нѣмаме, а чисто националенъ, затова и съ голѣма грижа подетъ, за да гарантираме пълна българска свобода и български права на сънароднитъ си въ Добруджа. Не да колонизираме българъ, а да обединяваме малкия си народъ, това е нашата сегашна цѣль на войната.

Данайсетия частъ скоро ще удари. Него очакваме съ търпение и съ вѣра, за да видимъ първия сиѣтъ изгрѣвъ на възхода на обединена България, която ще дойде, за първи пътъ отъ къмъ Букурещъ. А та ще свѣти и ще топли страдѣта ни, защото носи миръ и свобода на българщината въ Добруджа при пълна самостоятелностъ и независимостъ на българската царска властъ надъ цѣля Добруджа.

ПРЕГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

„Прѣпорѣцъ“.

Освѣтъ териториалнитъ отстъпки Добруджа и пограничната зона съ Унгария, въ договора съ Ромѣния прѣдстои да се уговорятъ и искания отъ народо-стопански характеръ.

Въпросътъ за риболовството по Дунава, по който между насъ и Ромѣния имаже и специална конвенция, не би било злѣ принципиално да добие едно разрѣшение въ самия договоръ за мира. Трѣбва да се упомене, напр., че той ще се урежда съ специална конвенция, защото щомъ ние владѣемъ до устието на Дунава и имаже по-дълъгъ брѣгъ отъ Ромѣния, съизвѣне нѣма, че уреждането му, бидейки отъ обща полза, въ случая за насъ е по-важно поне за първо-качественитъ рибѣ, като коруна, есетра, чига, на-струга и пр., които се движатъ отъ морето къмъ горното течение на рѣката и обратно.

Въпросътъ за свързането на нашитъ желѣзници съ оная на Ромѣния прѣзъ Дунава така само трѣбва да се уговори. Не се обмисляше, че издмартъ ще настояватъ за прѣкото желѣзнично съобщение съ София прѣзъ Ромѣния съ мостъ при Кораблия, респективно Гигелъ или Вешин и при поза линия по Искра до Червентъ-бръгъ, както и това на германцитъ прѣзъ Гюргозо-Русе. Както и да се уговори ромѣнския транзитъ прѣзъ Кюстенджа, съизвѣне не може да има, че суверенитѣ права на България трѣбва да останатъ непокътнати.

Понеже въ Ромѣния има многобройно население отъ български произходъ, което още говори на български и живѣе по български, ще бъде отъ полза да се уговорятъ улеснения за доброволното ни прѣмисляване отъ Дунава на българска земя.

Понеже ще се урежда въпроса съ евентъ, които съ посетители га нѣмския езикъ, и, понеже Ромѣния бѣше счела за нужно да уговори въ договора отъ 1913 г. националитѣ права на нашитъ каракачани, наѣрно не ще се забравятъ и права на многохиллното българско население въ Влашко, дѣто има безброй села съ български говоръ и не малко градове, въ които има цѣли квартали, дѣто се говори само български. Тѣя национални придобивки са нужни особено съ огледъ на договоритъ, които ще нѣматъ послѣдватъ тепърва, докато окончателно се уреди днешното разрѣшено международно положение.

Въпросътъ за солта и за петрола има за насъ дѣлъ страна прѣдвидъ въцеснитъ, до които се домогватъ нашитъ съюзници; особено по солта, която

е въ държавна експлоатация може да се уговори прѣко съ Ромѣния, която трѣбва да ни и доставлява на костюмата и цѣна, поне за нѣколко години; защото още не знаемъ, колко ще трае войната и дали не ще има нѣкоя дългогодишна икономическа война и слѣдъ мира.

Разбира се, ще трѣбва да бъде уговоренъ и нашитъ транзитъ прѣзъ Ромѣния, за да не изпадне изново въ онова безправно положение, което не се създаде прѣзъ врѣме на ромѣнски и наши неутралитетъ.

Търговски договоръ съ Ромѣния нѣе нѣмаже и то главно по нежеланието на Ромѣния, която още не бѣше си обяснила, какво трѣбва да прави съ насъ и главно отъ да започне. Понеже такъвъ е невъзможно веднага да се уговори, желателно е въ самия договоръ за мира да се гарантира свободното упражнение на търговия и производство за нашитъ подданици въ Ромѣния, та да не се повтарятъ нежелателнитъ гонения противъ нашитъ граждани, както и противъ оная българъ, които нѣматъ свои земи или обработватъ чужди подъ насъ.

Тѣя наши искания не цѣлятъ друго, освѣтъ да ни защитатъ отъ вѣлата воли на нашитъ съседъ, тѣ не прѣдставляватъ тежкия за Ромѣния.

„Lumiņi“.

К. Стере, въ уводна статия, подъ заглавие Пѣтя на спасението счита, че спасението на Ромѣния е въ демократизирането на нейното устройство, като подъ демократизацията разбира, не властѣта на мнозинството, а организиране на свободата, изключване на всѣкакво класово господство, управление на народа прѣзъ самия народъ. Това трѣбва да стане прѣзъ повикане къмъ животъ на истиннитъ групировки на общинитъ. Всичката тѣхна организация досега е била лъжлива. Трѣбва да се създадатъ истинни огнища за общественъ животъ, за гражданско възпитание, които да пробудятъ гражданското съзнание и заинтересованостъ къмъ общото добро, както и дългътъ на всѣки гражданинъ къмъ обществото. Това са елементи необходими за истинската демократическа организация на обществото, и прѣзъ тѣхъ ще стане възрождането на Ромѣния.

„Газета Букурещиноръ“.

За да се повдигне къмъ надеждитъ, изразени въ француската преса по отношение на традиционитъ връзки, ясно е, че духовнитъ връзки съ Франция не могатъ да бъдатъ скъсани, колкото и брутално да се отнесатъ нейнитъ банкери съ насъ. Но, ако подъ традиционни връзки францускитъ печатъ разбира връзкитъ, създадени отъ правителството на г. Вригану, и сконгирва бъдещи политически ориентировки, съпадащи съ цѣлитъ на Франция, тогава горчиво се лѣже. Получениятъ урокъ е много жестокъ, страданията много дълбоки и разочарването много голѣмо, за да допусне въ едно колѣно и далечно бъдаше, да не запитаже реалнитѣ и основни интереси на Ромѣния. Отсега нататъкъ, дѣлжикъ сме да мислимъ за насъ си и да работимъ за насъ, а не за другитъ.

„Ширъ“.

Разрушенето на петролитъ извори въ Пра-

С. Чилингировъ.

РАВНА ДОБРУДЖА

(Пяти бѣлѣми и впечатления).

Продължение отъ бр. 89

Слѣдъ нѣколко минути азъ бѣхъ вече готовъ не само да приемамъ гости, но дори и да правя визити: четката и водата бѣха снѣга значителна частъ отъ багата, който козелата на бай Юрдановия фаетонъ бѣха натрупаили отъ гори ми. И гоститъ не закъпѣха. Любезниятъ ординарецъ се разпоречи веднага да ми повикатъ най-старитъ жители отъ Мангалия, отъ които бихъ могълъ да науча нѣщо за миналото на този градъ.

На чело на гоститъ вървѣше кмета, който веднага съ вѣзването си ме запита за единъ виденъ чиновникъ у насъ.

— Той ми е братовчедъ... Та познавате се, ка?.. Тогава, щомъ се видите въ София, ще му кажете много здраве... И още — нѣма вече влашко и българско: всѣко едно — България...

Единичното му здраве око се блѣсна съ такава свѣтлина, че само то би могло да освѣти стаята, ако не бѣха заляпанитъ ламби.

— Всичко е едно — България! — четири думи, два негрѣли дѣла отъ очитъ и само единъ жестъ съ рака.

Но каква вѣра, каква национална гордостъ се криеше въ тѣхъ! Колко много говорѣха тѣ за она избликъ отъ чувства и мисли, запалили цѣлото духовно самчество на този обикновенъ еснафитъ, който десетилѣтия подъ редъ е мечталъ за часовитъ на днешната свобода!

Доминитъ не знааха, какъ да ми се нарадватъ. Свѣтлина вече на военнитъ, тѣ сѣдѣхъ изпитваха безкрайно доволство отъ моею присѣствие, което имъ носѣше лѣхъ отъ гражданския животъ на България. Стори ми се, че тѣ повече ме наблюдаватъ и поглѣдѣтъ съ поглѣди, отколкото слушатъ. Какво възбуждаше въ тѣзи минути тѣхнитъ мисли, месно би могло да се догади. Движе ги моею неспирно, а може би, и твърдъ просто държане. Но този начинъ на обносим ги правѣше още по-стѣснителни и недовѣрчиви. Особено стѣснителенъ и недовѣрчивъ бѣше лѣварѣтъ Петракитевъ, грѣкъ по народностъ — най-стариятъ отъ моитъ посетители. Най-сетѣ единитъ отъ тѣхъ не стърпѣ:

— Господина... извинете молимъ, но...

Разбрахъ, че той, просто, искаше да ме попита, дали азъ съмъ тоя, за което имъ се прѣдставихъ и дали нѣма нѣкакво недоразумѣние, но не можа да наѣри подходнитъ изразъ. И когато го уловихъ, че азъ съмъ самия и, че тѣ по мое желание са повикани, стѣсника се повече. Сѣдѣхъ, обаче продължи, макаръ съ още по-голѣмо смущение, защото трѣбваше да се намѣри отговоръ на едно съизвѣне.

— Ние тѣ... съ ромѣнитъ...

Другитъ, разбрали прѣдварително мисълта му додахоха почти едновременно:

— Дѣ можешъ говорити съ такъвъ тѣхонъ човѣкъ...

— Йохъ, дѣдаде лѣварѣтъ Петракитевъ, свѣршилъ нѣкога само нѣколко курса отъ медицинското училище въ Париградъ, такава работа тѣ не струвае кабулъ. Тѣ биваъ атамъ. Съ джандарландъ били лафъ не можешъ... Така?

— Така, така! отарѣчатъ другитъ.

— А всѣки като наша мислѣтъ все такава ли са въ България?

— Какви? — присторено питамъ азъ.

— Народни хора...

Моитъ отговоръ озари лицата имъ съ едно безгранично доволство, което ги направи горди за тѣхния български произходъ.

Гордонъ му? — продума първиятъ, обрѣнатъ къмъ Петракитева. Вентъ сана качъ керетъ дедимъ: бѣа бамка милетъ ис...

Лѣварѣтъ Петракитевъ почна смутено да ми се извинява, като се мъчеше да сгегча и своята поразена прѣпиря съ моитъ събесѣдници. Споритъ е билъ за качествата на българския азбучи, и почтенниятъ лѣваръ, като вѣнски грѣкъ, не е билъ склоненъ да ни правѣе почти нищо добро, макаръ икакъ да се е дѣлжалъ съ голѣмо удивление къмъ храбростта и честността на българската армия.

(Слѣдва).

ковския окръг, под надзора на английския военен аташе подполковник Томксъ, не е могло да бъде извършено въ военни разбирки, въ които се е желало от съюзническото, по пречина на бързото настъпление на австро-германските войски.

Поправката на разрушената се е поиздала веднага, мотъ съюзният войски саали петролни бащи. Наминитъ, които сж били задигнати отъ отстъпващитъ романски войски, сж били почти всички нахвърнати, тъй като не сж могли да ги взематъ за дълга съ себе си. Най-голямата трудностъ е сръщала при отпущането на дупките, презъ които е измиралъ петролъ и, които достигатъ често на няколко стотинъ метра подъ повърхността на земята; тъй дупки сж били задръстени съ парчета желязо и съ олово компримирани циментъ. Работата на чистенето е била почти приключена, тъй че голямитъ кладенци сж наново въ пълна експлоатация и тяхното производство ще достигне наскоро онова ниво преди войната.

Въвъ притежаването на тѣмъ петролни области, Германия не може да може да води тѣмъ ефективно боеприпасната подводна война; тѣ послужила още и на германската химическа индустрия да си набави необходимитъ сурови материали.

„L'Echo de Bulgarie“.

Намнитъ почетни събратя отъ Холандия и Швейцария, които камиратъ, че отстъпването на Добруджа, което въ сжщностъ не е нищо друго, освѣнъ едно отстъпване и изпращане на сторона грѣшка, представлява едно тажко условие за Ромѣния, нѣматъ ли че съ това поддържатъ единъ опасенъ империалистиченъ и несправедливъ, които той е причинилъ на Балканитъ? Нѣй не вървѣе. Какъ тогава да си обяснимъ враждебното държане, което тѣмъ вѣстници сж възприели по отношение на българскитъ искания въ Добруджа? Тѣмъ враждебностъ е особено необяснима за вѣстницитъ отъ нѣмската Швейцария, които трѣбвало да бъдатъ по-добри посѣтени въ намитъ национални тежнениа. Вѣсто това, нѣй ги вѣждаме да прѣвѣтъ всевъзможни резерви по въпроса за съдбата Добруджа и да подчертаватъ, съ явна задна мисълъ, че отстъпването тѣмъ области на сѣмъ не било една проста формалностъ. В. „National Zeitung“ отива даже до тѣмъ, че иска създаването единъ управителна сила на България, чѣсто аливностъ била безгранична, чрезъ присъединяването на Бесарабия къмъ Ромѣния. В. „Baseler Nachrichten“ говори за създаването на Турция въ Добруджа и за войната, която въ четворния съюзъ, както и за пѣждата отъ избѣгване раздробяването на Ромѣния, което впрочемъ никой не желае.

Всички въ България, гдѣто не могатъ да се проумеатъ тѣмъ начини на дѣйстване, се запитватъ, какво гонатъ тѣмъ инсинуации. В. „Journal de Genève“ претендира, какво придобивката на Добруджа, една економически необходима за Ромѣния територия, неуждна на България“ ще биде резултатъ на българската пропаганда. Дали не е по-вѣрно противното и самитъ тѣмъ съждения не доказватъ ли, че нико не сме работили до сега достатъчно, за да освѣтимъ общественото мнѣние у неутралнитъ народъ, на чѣсто поддържа нико не сме разчитали само възъ основа на законността на намитъ искания, основани на исторически данни, нѣрку прицѣтарянитъ извѣстия на народната воля и нѣрку политическата необходимостъ за Балканитъ, които се съгласуватъ на нѣмско съ демократическитъ течения, произхождащи отъ голѣмъ конфликтъ на нациитъ?

Ето защо нѣй посрѣщаме съ пълно задоволство прицѣката на вѣстницитъ, които, като Хагския в. „Telegraaf“ и „Neue Zürcher Zeitung“, държатъ нѣмтъмъ отъ недавнитъ минало, убодряватъ рѣшително прѣтѣжливането Добруджа на българитъ, следъ едно четиредесетъ годишно ромѣнско робско алабѣчество.

„Pesfi Naplo“ „Дѣмъ седмични прѣди почването на прѣговоритъ за миръ съ Ромѣния, при командването германскитъ войски на фронта сж се явили бившитъ послѣнитъ Папинну и депутатитъ Матилпнеу, който е довърено лице на ромѣнския кралъ, и сж можели да нѣмъ се даде позволение да замѣнатъ въ Букурещъ, за да се сръщатъ съ вѣмѣнитъ ромѣнски министри Лулу Юстакѣ, Александъръ Хино и др.

Следъ като получили разрѣшенето тѣмъ замѣна на Букурещъ, дѣто сж се явили при Макензѣмъ. Показе се оказало, че тѣмъ не притежаватъ никакви

официални пълномощия, Макензѣмъ нѣмъ направилъ забѣлка, че желанията свързваща фронта съ Букурещъ, не е въ разходѣмъ, обаче нѣмъ позволилъ да се сръщатъ съ вѣмѣнитъ управляющитъ на ромѣнскитъ учреждения.

Ромѣнскитъ политици сж държали първото сѣсѣданье въ хотелъ Атенуемъ. Тукъ биде прѣдѣмъ на пристигналитъ отъ Ялтѣ депутати писмото на Карлъ до ромѣнския кралъ, въ което Карлъ по-иска отъ него да абдикира за да спаси по този начинъ бѣждѣмъ на ромѣнския народъ. Карлъ не присѣтствувалъ на тѣмъ сръщѣ; неговото писмо биде прочетено отъ управляющия министерството на правосѣждѣмъ г. Костакѣ.

Следъ първата конференция въ Агенуемъ въ Букурещъ пристигла ромѣнската министъръ-прѣседателъ Авереску и съобщилъ по официаленъ редъ на фелдмаршалъ Макензѣмъ, че Ромѣния е готова да встѣпи въ прѣговоръ за миръ. Нѣколко дена по-късно на 24 февр. въ Букурещъ пристигла графъ Чериниъ. Той се сръщѣмъ съ Мартиломанъ и заедно съ него посетилъ Карлъ. Следъ едно половинчасово сѣмѣжанье Чериниъ се отправилъ на обѣдъ при Мартиломанъ, дѣто се яви и Остерѣ. На следващия денъ Мартиломанъ даде официаленъ обѣдъ и този пътъ присѣтствувалъ нече фонъ Колманъ.

По прѣговоритъ за миръ съ Ромѣния.

Букурещъ. Споредъ помечени отъ Ялтѣ свѣденя, всички членове на новия ромѣнски кабинетъ подъ прѣдседателството на Мартиломанъ сж партизани на централнитъ сили.

Цариградъ. Главния секретаръ на комитета „обединение и напредѣкъ“ отпѣтува снощи за Букурещъ; споредъ вѣстницитъ той щѣмъ да посѣти по въсяо Букурещъ.

Букурещъ. Въвъ основана чл. 49 отъ хатската конференция, фелдмаршалъ фонъ Макензѣмъ е издалъ заповѣдъ, съ които се налага на окупираниитъ отъ съюзницитъ ромѣнски земи, сѣмѣрно отъ Дунава, единъ воененъ налогъ, възлизашъ на сума 400 милиона лева, платими отъ земи на ромѣнската народна банка и разпрѣдѣлени на окръжнитъ комитети въ тѣмъ области. Отъ въпросния налогъ 344 милиона лева ще бидатъ употребени отъ съюзницитъ войски за поддържане реда въ Ромѣния, а остатѣмъ за издръжката на довета сѣмѣна германска армия. Въпросната заповѣдъ не засѣга Добруджа.

Будапеща, 17 м. Вѣстницитъ изтъкватъ като необходимо да се създаде за Буковина една стратегическа по-силна граница, която се вземе окръга на Хотинъ въ сѣмѣрна Бесарабия.

Отъ Влахи къмъ Трансильвания трѣбѣ да се присѣедини планинската мѣстностъ отъ Прѣдѣмъ до продължение на Алаитъ до Турно Северанъ.

Будапеща, 17 м. Отъ Ялтѣ съобщаватъ, че още прѣди да даде оставка ген. Авереску е режиралъ необходимостта за Ромѣния да получи областта, която вѣмѣмъца Неманъ, Рени и Болградъ, а сѣмъ тѣмъ и други мѣста по на сѣмѣръ.

Положението въ Русия.

Ворѣмъ. Рускитъ народенъ комисаръ за вѣмѣнитъ работи е изпратилъ до министерствѣта на вѣмѣнитъ работи въ Берлинъ и Виѣна следваща радиотелеграма: „На 16 мартъ 1918 година извънредниятъ всеруски конгресъ на работническитъ-солдѣмъ и казачки прѣдставители въ градъ Москва ратифицира договора за миръ, който Русия сключи на 2 мартъ 1918 год. въ Врестъ-Литовскъ съ силитъ отъ четворния съюзъ.“

Москва. Съобщение на „Райтеръ“. Съ рѣшението да ратифицира договора за миръ съ Германия, конгресътъ на съмѣтитъ удобри поведението на съмѣтитъ на народнитъ комисари при подписването на мира и обѣмъ за дѣмъ на работническитъ класъ да създадатъ една милиция за отбрана на страната противъ империалистически атаки. За тѣмъ цѣмъ всички лица отъ дѣмъа пола трѣбѣ да добиятъ военно обучение.

Копенхагенъ. Отъ Петроградъ съобщава, че тамъ се очаква жѣмъ денъ избухването на една контрареволуция.

Петроградъ. Московскитъ и одески полкове, а тѣмъ сѣмъ въ всички войсковы части отъ петроградския гарнизонъ, които сж отпѣзали да се присѣдинятъ къмъ червоната гвардия, сж обезоружени.

Петроградъ. Прѣобразованския полкъ биде обезоруженъ отъ червоната гвардия, понеже е подозрѣнъ въ контрареволуционни аспирации.

За Одеса. Коистатирало се е, че прѣди изпращането на Одеса, рускитъ сж се оятели да заимлатъ тоя градъ, което, обаче, не нѣмъ се удало, поради бързото настѣпване на германцитъ.

Берлинъ. „Прогрѣ Де Лиемъ“ съобщава, че различни болшевикски водители въ Москва вѣмѣмѣривали прѣмѣстване на руската столица въ Нижни-Новгородъ.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

Холандия приеда ультиматума на анталата.

Хага. Споредъ информационното бюро, министъръ на вѣмѣнитъ работи г. Лудѣмъ заимѣмъ днесъ въ първата камара, че холандското правителство се вѣждамо принудено да приеме некакѣмъ на съюзницитъ правителства. Холандскитъ параходи да патуваатъ презъ забранената зона, искане, което съюзницитъ правителства съгласили съ давнието на сто хиляди тона жито за 15 априлъ, тъй като Германия, следъ отправеното искане отъ страна на Холандия, заявила, че и било невъзможно да даде 100,000-тона жито въ срокъ отъ 2 мѣсеца, по холандското правителство поставило въ зависимость съгласието си отъ следнитъ условия: Холандия трѣбѣ да може да разчитѣ на разпрѣдѣлѣнето на холандския тонажъ и на продоволствието на страната въ опрѣдѣлени отъ лондонската спогодѣмъ разбирѣмъ; холандскитъ параходи трѣбѣ да се снабдяватъ съ каменни жѣмѣмъа до-сѣмъко патуванята на холандскитъ параходи презъ забранената зона; съюзницитъ правителства трѣбѣ да се глѣжатъ нѣмъо параходитъ да не прѣмѣсѣмъ нѣмъо войски, нѣмъо военни материали, нѣмъо пѣмъ бѣмъа въоръжѣмъа; екипажитъ да бѣмъа свободни да рѣмъшаватъ да участвуватъ или не въ патуванята и, най-сѣмътъ, унищожениитъ параходи да бѣмъа заимѣмъ-стѣмъи съ други, тутакси следъ съмѣмъмъването на войната. Камарата рѣмъи да разсѣмъа по декларациитъ на министѣра въ утрѣмъното сѣсѣданье.

Посрѣщане застрашаващата опасностъ въ Ирландия.

Лондонъ. Въ долната камара е внесена една петиция на националната партия съ 100,000 подписи. Въ тази петиция се иска отъ камарата да разшири незабавно военния законъ въ Ирландия, за да се посрѣмъче застрашаващата опасностъ.

Новъ воененъ кредитъ въ Германия.

Берлинъ. Райстата прие днесъ, следъ първо и второ четене, кредитътъ отъ 15 милиарда лева.

Конференция въ Лондонъ.

Лондонъ. (Официално). Напоследѣмъ станаха събрания на вѣрховния воененъ съмѣтъ, както и важни политически сѣмѣмъания подъ прѣдседателството на Лондъ Джорджъ. Посѣмъдитъ станаха на 14, 15 и 16 мартъ; присѣтствуваша английския, французския и италианския министри прѣдседатели, други министри съ военни сѣмѣмъания и др. Миналата седмичка Клемансо и Орландо бидоха приети отъ краля и кралицата.

Съмѣмъмъанията по въпроса на холандската флота продължаватъ.

Вашингтонъ. Съобщения на Райтеръ. Съмѣмъмъанията за използването на холандскитъ параходи чрезъ доброволна спогодѣмъ или даже реквизиция продължаватъ. Конфискуването на параходитъ е отложено до като се получи отговора на Холандия.

Германско опровержение.

Берлинъ. Споредъ „Нордѣмъ Алгемайне Цѣмъ-тунгъ“, съобщението, че износъ на германски жѣмѣмъа за Холандия е ограниченъ, не е вѣрно.

Липса на въгленъ въ Лондонъ.

Амстердамъ. Вѣстницитъ се научаватъ отъ Лондонъ, че поради липса на въгленъ, Лондонскитъ театри били затворени.

ИЗЪ МИНАЛОТО

гр Тулча

Въ Цариградскитъ вѣстникъ „Турция“, бр. 46 отъ 5 юни 1865 година е напечатана една историческа дѣмъска отъ гр. Тулча, въ която, жѣмъду другото четѣмъ следното:

„Въ града въ тази година се празнува празникъ“

(Съобщава свещеника П. Франговъ—Бѣла Черква)

Нашите жертви. Прѣдъ Народното Сѣбрание на

Морфоза съзвниа въ конференцията На 18 то
го е заминалъ въ Вукрешъ, като съзвниа при на
ната делегация по прѣговоритѣ за миръ съ Ромѣния
директорътъ на желѣзницитѣ г. Морфозъ.

Листоветъ на народнитъ дѣйца, портретитъ на
памя и пр.